

מיבאל יצחק מלך ואברהם פלדמן הי"ד

פרשת שלח, סיון תשע"ב

שבת מברכין

גלוון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

במקפאים אחרות

פרשota "שלח-כח" עוסקת בעיקרה ביחסים המרגלים - משלוח מנהיגים גדולים שכלה בשימושה. בנים מעש העם, בכך שבמי עשרים ותש שנים (בבא טורה קא, ע"ב) יומתו במדבר במשך ארבעים שנה, יום לשעה - מיה כגד מידה, ושות המרגלים - כמעט כל וחוושע - מתו מיד במנפה. לאחר ספרior זה, בחרות התורה רצץ של מצאות: סכפי הקרקן, הפרשת חלה, קרן שעת העם והיחד בעבדה ורזה ומצעות הציצית, וזאת מופיע ספרior מקושש העצים ביום השבת ומשפטו. האס יש קשר בין הדברים ל豁טאות של המרגלים: על פי הרמב"ז, אין לפחות סוד מוטני בין נושא הפרשota, מצאות הבלתי בארץ עתה, כדי ללחם את העם שלמות עוזש של המרגלים - בנים יכנסו לארכ המבוות ויקימו את מצותה. יילך ראה הקביה לחתוקם, כי בצתותם איזוטם במצות הארץ - הבתיקם, שללו לפניו שיבאו וירשו אותה" (ט"ז, ב, ד"ה כי תבאו אל הארץ מושביךם!).

וכן, לשיטותו, הציוו על שגנת עבודה זהה, אף הוא ממשיך את הקשה: "בעבור, שהם מרו זכר השם ואמרו (ד"ד), עזנה רזה ונשבה מצרקה" - היה שם במשרים כאשר היו בראשונה, בלא תורה ומצוות. והנה בא הפרשota לחודיהם, כי אף בעבודה זהה ונשבה מצרקה" (שם, פסוק כב, ד"ה וכי תשאוי). - יופר על השוגדים" (שם, פסוק כב, ד"ה וכי תשאוי). סיפור המקושש התוריש באזונו יונתן ולסימן, התורה מוצאה על מצות הציצית: "שיזכו בו המצוות טול ולא ישכו את השבת או זולתה מן המצוות" (שם, פסוק לב). זיקה נסתה בין תחילת הפרשota לסתופה, אין למצוא בטעל "ויאיתם" שמופיע בזורה הוא שלוש פעמים בתורה כולה - שתיים מתוך פרשת שלח. הריאונה, בפיתוח המרגלים: "ויאיתם את הארץ מה היא" (ג"ג) והשניה, בפרשota ציצית: "זהה לכם לצpit, ויאיתם אתן ארקטם את כל מצות ה" (ט"ז, לט).

שתי הפסיות מבהירות לנו, שהושה הרואה איש ורק תJKLMק אופטי שוטצאותו אובייקטיבית, אלא גם חוויה סובייקטיבית, שכן נקודות המוצא הדעתתי של הרואה, מישות באנט ניכר את תפיסתו. למשל, ניתן לומר, שהחובב והשוער מעדים לאירוע אחד - מסתכל אק יונן לטפל בטעים, והשי - מי אשס או מי גוט לאיירע, על אף שעשיהם וויאס וויאטס באירוע האירוע. כששלחו המרגלים לאות את הארץ, משה חתח את ריחמת השאלות בצווי (ג' ב), וויאתנתקטם ווילקטם מיפוי הארץ. ככלומר, לורות הקשיים שייתעוררו להם, שLOW על בכם ראייה טובה, ראייה העמיקה, ראייה העתיד - שאותן הבחירה מובחרת לעם הוהדי. כפי שבאיית היציאת צרך האדים לאות את המשמעות העמיקה יותר, את תרילג מוצאות התורה.

מסופר על האדמור"ז מבערל - ובו אהן רוקח ציציל - שהחזרה לתל אביב, כשהיא רואה מכוניות נסעה בשפת - היה מלמד וכות של מי עמד? שטאמו (שם, פסוק כ): "ויאמר ה' אלה נסעה תולח נסוכה". פעם אחרה, כמשמעות טעה בשפת, אחד מחסידי הארץ פיו ואמר: "ירבה, מה תאמר עכשו?" ועה לו האדמור"ז: "בזיך ה מכת יולות..."

תיקון "ויאת המרגלים" הוא בראיה טוב, כי סותוב ובו נאשנ נמישלב (ולקוטי מוחריע, רפ"ב: י"ע, כי צריך לדון את כל אדם לכך, ואפלו מי שהוא רשות גומו, ורק להפוך ולמיציאו באירועים טוביים, שבאותו המעת - אין רשות ועל ידי זה השמאז טוט עזון אותו לפרק וכתוב, על ידי זה מעלה אותו בתמוך לכי זות וויל להשים בתשובה".

החדש הנדר בדרכו נחטף הווא, שום אם האדם חוויא מול עינך - תחשוף בו נקודות וכות במעטם טובים אחרים של, מתן כך תביא לנכואה שגעונימה עצמה והוא תערור לשיטת טוב לך, כנראה, גם רומו האדמור"ז מבערל...

הרabbabi שיש
ראש חדש יהיה ביום שלישי, שעה 11, 45 דקות ו-5 חלקיים
הمولן יהיה ביום שלישי, שעה 11, 45 דקות ו-5 חלקיים

גלוון זה מוקדש על ידי גב' מרים אברמסקי ומשפחתה שיחיו
לע"ג אביה, ר' אברהם ב"ר יעקב זילberman, נלב"ע כ"ז בסיוון תשס"ה

כמו כן מוקדש גלוון זה

לע"ג ר' אהרון שמעון ב"ר משה אלימלך קרוב זיל, נלב"ע א' בתמוז תשנ"ט

גלוון זה מוקדש אן

לע"ג ר' יעקב אדריה ב"ר אייזק צבי סיני זיל, נלב"ע א' בתמוז תשנ"ז
תצעביה

לוח מודעות / עורך: נפתלי עיר

בית הספר לנאים כיצד למשוך תשומת לב?

1. הדרכ הטעובה בוטר למשוך תשומת לב, כאשר קהלה השומעים מרעיש וטוען, היא לפקודת עזיז החיבור במסכים לדמיי.

לאחר שהחיבור משתק, על מנת לשמוע את דברי הנואם המחקים את דעת החיבור, ניתן להשמיע דעתו מעודדת.

כך עשה פבל בן יונה: כאשר כל החיבור רועש, בלבד לנו נערם!!! העש שהיה בטוח, שבלב עומד להסיף על דברי המרגלים הראשונים, השתתק והוא יכול היה קלבל לומו: "עללה עלה... כי יכול נפל לה" (ו"ג, לא).

2. אסור שהנואם יהיה מוקור לשלטונו. لكن, לא דבר יהושע אלא בלב.

מחלקת המידות

סוד שגילה הקביה למשה רבינו: שלוש עשרה מידות של רוחמים, לעולם אען שבות ריקם, בין לצדיקים ובון לרשעים.

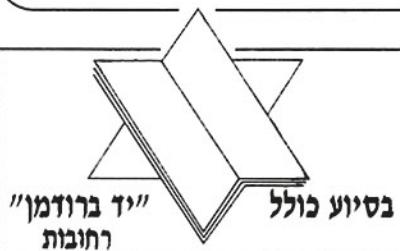
שכאשר שאיל משה את הקביה, שאמר "ה' אריך אפיקים", מים רבים.

5. **כמאות ואיכות** - יש ארץ טובה, שיש בה אנשים אבל חזקים, ושיה המגדלת הרבה אנשים אבל חלשים.

درש דרש - מההמדרש לפרשת שלח

"סלח נא לעזון העם הזה" (ד"ג, יט)
במדבר הרבה (וילנא), פרשת שלח, פרשה טו, כה - אמר משה: "יכי אשר עין בצען נראת אתה", מהו "ויכי אשר עין בצען"? אמר ריש לקיש: הרי מלאנים מעין, אתה אומר (ד"ג, יט): "איכנע בקבב" ואני אומר (שם, פסוק ט): "סלח עין, עראה של מי עמד? שטאמו (שם, פסוק כ)": "ויאמר ה' אלה נסעה תולח נסוכה". אויל פ"כ, לא בקהל גירתו של הקושוש ברוח הוא אמרו למשה (שם, פסוק יב): "ויאעשה אנטק לניodal" - העמיד מנגש שעשים רבו, שטאמו (דבורי הימים-א, כ, יז) "זקנין רחבה רבם למלחה". ולעתיד למטה הקושוש ברוח הוא מנקנין, שטאמו (שעה מט, ב): "ירוה אלה מטרוחק בפ"ז והרוה אלה מנצח קיימ". והקלילותabis עמם וחשבים שהם תנוגים לפנים מע סקפתו ושלפניהם מע קרי השעה, הם מתכשין ובואן לזרוחלים. אמר שעיה (שם, פסוק ט): "לאמו לאנטק רוח וככל שפ"ז עמו לאנטק קפ"ז פ"ז של אנטק". ואלה שעיה מה שטאמו לפנים מע ען של רוחן. על דרכם ירעו וככל שפ"ז מני מני עמו לאנטק. אל שטאמו קפ"ז פ"ז של אנטק. ואלה שעיה מה שטאמו (שעה מט, יא): "זקנין ר' יושון ווי".

לקוראים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פוס, משה רוט, נפתלי עיר, יהודה מליק

העריכה בסיעוע אברכי כולל י"ד ברודמן" לימודי הוראה ודיניות, בית ספריא, רחובות

טל. 08-9412048

הדף: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

חיל המודיעין

חיל המודיעין מגיסס אנשים

لتפקידי ריגול בארץ כנען.

מטרת הגוזס: ראיית הארץ,

למי הנססה אליה.

הסיבה: על פי בקשתי בני ישראל

על אל רוח שהארץ טוביה.

על המועדים לגיסס להיות:

1. אנשים כשרים.

2. מראשי בני ישראל.

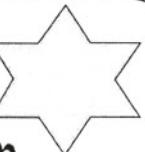
מרגלים - אז והיום

סיפור המרגלים הפק להיוון, בטורה שבעל-פה, לאב טיפוס של כל מי שמואס בארץ ישראל, מדבר בונתה ומוסרב ללוות אליה, מניימוקים שונים. גם המניע או המונייע, של המרגלים לא לרצות ללוות, הפק גם לעתיך. על פי דעה אחרת, הם לא עלו מניימוקים אישיים, הם חשו לאבד את מעמדם. והנה, גם בימינו, מנהיגים מישים החולות והדעת, כדי לשמר על מעמדם הפליטי, גם אם יש בכם פגיעה בארץ ישראל. וזאת נספת מובאת בספר (שהמלצתתי כבר לעלי) "אם הבנים שפְּרָקָה": "כמו כן הוא בזומניינו, אפללו ורבינו ורביהם וחסידים": אלה יש רבעת טובה וללה אדמוניות טובה וללה עסק טוב, או פאטריק (משמעותו, או משורה טובה וכוכבה עם מצבים... ואנשים כאלו המה משוחדים על ידי הנגיעה ההוא (האישית) הטמונה עמוק בכלם, עד שאינם יודעים בעצם, שהנגעה דוברת מלבים..." (עמדו לו, החזאת "פרוי האריין"). הרבה מדבר על אותם רבנים, שלפי השואה - לא התעוורו ולא הctrופו לקלות הציוניים המתעוררים באירופה והחותצות דורות. אלו דברי הרוב טיבטאל ונitin להתווכח על כך, איש על מהchnerו ואיש על דגלו.

סיפור המרגלים ודאי גם בזמנו למחולקת עצמה בעם, בין התומכים במרגלים לבין תומכי יהושע ובלב. ודאי היו גם לשני האמיצים הללו, הרבה לתומכים. אבל מה שמצוג לנו בטורה, זה דעת הרוב ואין אותו יכולם לדעת בכמה אחויזים הם היו. אבל הם קבעו את התוצאות: בכיה דלוזות. מה לעשות, גם בימינו מתקבלות החלטות על ידי רוב דמוקרטי וראיטע בעבר ואנו רואים בהוויה, כיצד מניינים אישיים או השקרתיים, גוררים לעתים על

"מִתְרָאָה"

מה הנו עת המרגלים?

בפרשנה מונואר הסיטור הקשה על "חיטה המרגלים". המשוכן שאלוי מבטא את ה"שיהה שלילי" בדרכו המרגלים, הוא: "יעיריא דברת הארץ". לאלו: הארץ אשר עברתו סה לדור אונגה, ארץ אכלה ישבה היא ולל העם אשר ראייתך אונש מגדות" ולג' לב'.

רבי עוזיהה ספורנו מסבוי, שבפסוק זהה המוגלים מטאראים תופעה מפרידה - אותה הם רוא: "וְיָלֹךְ הַעַם אֲשֶׁר וְאָשֶׁר קָדְחָתִי" (אנשים גדולים ומוחדים) - בعلن ימיהות גודלהות ("איך נזנחים הסבר לטופעה - "הארץ... אוץ אַלְכֵת יוֹשִׁיבָה הַחַיָּה").
הינו, האוווי בה רע - מה שגורם לתהילך של "בריהה טבעית", שבמהלכו ריק האנשים הגדולים יוחזקיהם מצלחים לשוד. בכך למשעה, המרלים גם "מציאים את דיבת הארץ" וממנצאים מלבים תועה שקרית שהם כלל לא רוא, וגם מפחדים את העם בכך שיושבים בארץ אנשים גדולים וחוקים שי"אכלו אותם בלי מלך (הארץ)". למרבה הצער, ההפחודה עובדת והעם נלחז ומגיב בחרביה ונזרק.

בצורה עממית, נניח לתגובה של העם, ושאלת על המרגלים: למה? מה גרים להם לתרא את הדברים בזורה כל כך מוגמתית ושלילית? מה הניע אותם לחוטוא ביהדות המרגלים?!

• [View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#)

מה הסיבה שבגללה חשוב לנו לחשוף, שהקביה הבטיח לבני ישראל, שיכנסו לאוזן? ציריך לבחון את הדברים, לאוő המיציאות שעצරה בעקבות "חטא המגולמים". כמובן, ראיי היה שמי שחטא או מי שירה הסיבה לחטא הכללי - והיינו: המוגלים - עינשׂ, ואלו שאר העם שנורו אחריהם - לא עינשׂ. בפועל ענשו המוגלים, אמונם בעונשׂ שונה, ענישה ממידית (זיד, ל'). יי'זעטנו האנשים מוציאי דבת הארץ רעה, במנῆפה לפני ה' ". אך, גם שאר העם לא נזקה וعليים נזר (שם, פסוק כת). "ב⌘דר בהר פְּלָגִיאִים וְכָל פְּקֻדִּים לְכָל מִשְׁפַּרְךָם, מִמֶּנּוּ שְׁוֹרֵם שְׁוֹרֵם וְמַעֲלֵה, אֲשֶׁר הַלְּיָנִים עַלְיִי". יוצאת אם כן, שמלך דור יוֹצָא-מטרים יוכל לאוזן שניים בלבד, קלב ויהושע. יכול העם להוכיח נטעתו ליאוש טראוי, הנה אכן מתקיים הוויא מאכל, והנימה לאוזן תחתנה בפניו.

לפיכך, באות עתה שתי מצוות, שתהיין תליות בכינסה לאוזן. ודוקא השניה מחייבים - מצוות הפרשות תלה - מצוותה, מיד עם הכניטה, ללא קשר לכיבוש ותולקה. זהו למשה המערם מוחעם אל העדי. די להתרפקות על העבר, על הנניה אחרוי מטרים יושובותך". העבר יכול במודר, העתיד (זיד, לא). יי'זעטן אשר אמרתם לנו יי' היה, והיבאתני אגס ויזע את הארץ אשר נאסתם בה" - הם יוכנסו לאוזן. לכן מפרש רשי: "בְּשַׁר לְהַמְּשִׁיכָנָס אֶל אֹזֶן". העבר חלוי ואני, פגיו אל העדי. נפתלי יער,

מהעבר אל העתיד

מיד אחריו הזכיר על ע"ש של המוגלים וכל העדה הנולדה אחריהם, (יד, לד-לה): "במספר הימים אשר תרפקם את הארץ ארבעים ימים, יום לשנה יום לשנה תשא אט עַלְתִּיכֶם ארבעים שנה ויעזבכם את תנענאי אמי הי' כבורי, אם לא זאת עשה כל העדה הרעה הזאת הנעלדים עלי', מדבר הזה יפמו ושם ימתו". ומיד אחריו המשין היטל, להעפיל והרה (שם, פסוקים מה-הה), ניתנות לבני ישראל שתי מצוות, שתתייחסו תלויות בארץ: האחת, הקורת קרבן שלמים (טו, ב-ט): "צבר אל בני ישראל אמרת אליהם, כי תבאו אל הארץ משפטיכם אשר אני נטע לכם. עשיתם אשפה לה' עליה או זביה, לפלא נדר או בנדבה או במעדריכם, לעשות ריב ניחום לה' מן הבקר מן הצאן". השניה, הפרשת חלה (שם, פסוקים י-כ): "צבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, בפניכם אל הארץ אשר אני מביא אנטכם שמה. והיה באכלכם מלחים הארץ, תרים תרומה לה. ראשית ערטג'יכם תלה תרומו תרומה, פנורמות גורו בו תרימו אלה".

על הפתיחה של המצויה הראשונה מפרש רשי"י (טו, ב): "בש' להם שיכנסו לאירץ". ועל המצויה השנייה, מצוות הפרשת תלה, מפרש רשי"י: "משועה ביאה או מכל פיאות שבתורה, שבכלם נאמר כי תtabא, כי תtabאי, לפיכך יכול למחות זו וזו. וכיוון שشرط לך המתוב באתמת מהן, שאינה אלא לאחר ירושה וישראל, אף יכול כן אבל זו, נאמר בה 'יבבלאך' - משוכנסו בה ואכל מליחמה - נהrichtים ברחה".

י. יערן

פינט
האללה

מלאכת חובל (ב)

בשבט שעברה למדנו, ש אדם החובל ומציא דם בשbat -
- חייב משום מלאכת חובל. לרוב הראשונים, מלאכת חובל -
אסורה משום "ניתיל נשמה" (=שוחט) ולרבנים אסורה משום
מפרק (=דש).

עד למדעת, שאיסור תורה קיים וזוקא כשצרכך לך, אך כאשר אין צורך בכך - פטור אבל אסור מדורבן, כיון שנחשב כמקלקל.
בשינוי אורתוגרפיה (פירושו שילוב סקציוני) כתוב שתוכנן לרופאה

- חיב מהתורה, כיון שבמקורה זה לא חיב כמקלקל אלא כתיקון.

וכן כתוב ה'מגן אברהם' [סימן שכט, סק' ג' והביאו ה'משנה
הנזכר בפוג'ה שמא ברוחו], והשאלה מזו – בזאת מילאך ואנרכיה

בזהה (טמן טמן, טקון), שוחזגון - וזה מוכיח שאותו מהתורה ומוחשב גם בכלל חובל להפואה, שהרי במקרה כזה היה תיקון ולא קלוקל.
[ה] **ב'יאור הלכה** (סימן טו, ד"ה והחובל) מבואר בארכיות, שמקרים אלו מוחسبים גם כ"מלאה הצריכה לופח". מצא, שהמקרים הללו הם גם תיקון וגם "מלאה הצריכה לגופה" וכן